

Aleš Grošelj

Anatomija tišine

*Potem si govoril in ostala ti je samo
tista žalost, ki jo že poznaš.*

Álvaro Mutis

ANATOMIJA TIŠINE

Postal sem stena za vajin odmev.
Moj jezik raste iz korenov vajinih jezikov,
Kakor vsi jeziki rastejo iz istega korena.
In moja usta so ranjena tišina,

Kakor je slepota ranjena svetloba.
Na simetrali pogledov stojim.
Vsi smo zazrti v isto oko.
Na naši koži se piše Anatomija Tišine.

In v tuje gene zapisana govorica
Se levi v mojih ustih. Tolikokrat
Sem bil križan z njo, tolikokrat podvojen,
Da so zdaj, zaradi vajinih molitev,
Zakrvavela moja kolena.

MRTVI PROSTOR JEZIKA

Videl si znamenja prek roba.
 Nebo, ki se odpira v porodni
 kanal Vesolja. Očesa,
 ki spreminjajo barvo. Zvezde,

ki se nas dotikajo drugače
 kakor roke. Jezik te je
 izgovoril s svojimi sinonimi.

Kaj je izgovorjeno z mrtvim prostorom
 jezika, če je enota molitve Beseda
 in jezik edino merilo Boga?

DOTIKANJE BOGA

Odkar si me sprejel, se moje veke
 odpirajo na ukaz plime.
 Dlani so postale granatna jabolka,
 kjer zorijo lune. Postal sem zemlja,

po kateri si sopal svojo ljubezen.
 Iz mene rastejo svetovi,
 ki jih je naredila misel.

Je moja smrt njihovo rojstvo?
 Kakor je jezik, ki mi ga daješ,
 rojstvo Neizgovorljivega.

ODPIRANJE TELESA

Mnogo sonc mi prebode hrbet,
 ko odpiraš moje telo.
 In me sestavljaš po svoji podobi.
 Kadar spregovorim, iz šivov teče

Tišina – prvi sklon Samote.
 Ranjen padam v svoja usta.
 Besede, ki si jim sodil

z mojo krvjo, trde kot žebliji
 prebadajo molk, postavljen
 med naju.

NOČ

Čas je združen z glagoli smrti.
 Geometrija luči je opisana s senco.
 In geometrija teme s samoto.
 S čigavim imenom je združena noč?

Tisti, ki so se dotaknili
 Njenega čela, so izgubili spomin.
 Vsi smo seštetni z enačbo miru.
 Ni preteklosti in ne prihodnosti.

Zvezde so postale čakre,
 Kamor so priseseane moje oči.
 Odpiram se v preddverje sna.